

DE ELECCIONS

Es un moment l'actual en que tots els elements polítics es troben en plena activitat en la confecció de les candidatures qu'han d'entrar en lluita en les properes eleccions, preparant els treballs de propaganda i les conseqüents visites als amics per recabar-se l'apoi personal i el de llurs amistats.

Are bé, sembla que a n'aquesta vila les candidatures que's disputaran el govern de la mateixa, seran les d'en Torras-Barangé, juntes o separades, pro sempre una amb esperit, i la candidatura administrativa que presentem.

Creiem que'l programa que debem desentrotllar está concisat en el seu títol, «Tot lo que sigui una administració sana i honrada en bé de Granollers, serà objecte de les nostres atencions». I els contraris qué farán? Creiem que haurien d'haver fet, perque després de tindre sis anys el poder de la vila, tenir l'ánima de presentar un programa, com feia el seu òrgan, el diumenge passat, es sencillament rifarse dels bons patricis de Granollers.

Sota el títol «De la propera lluita» haurien d'haver dit: Granollerins, nosaltres que durant sis anys hem remenat les cires de la casa gran, portant una administració model, no pagant molts dels nostres deutes, no preocupantse de l'adoquinat de la carretera, no cuidantse de la qüestió de les cloaques, fent la trabeta possible a la junta de la construcció del nou Hospital, esfumant l'assunto de les Escoles Pereanton, deixant abandonades nostres acerces intransitables, els carrers plens sempre de fang o pols, desconeixent els principis de la..., etc., (i moltes altres coses que continuarem quant sigi convenient). Voteu-nos.

Amb tots aquets antecedents, repetim, que's d'un valor i d'una despreocupació gran el escriure ab lletres de motllo els conceptes vertits en el nostre confrare.

Respecte l'actitud de la nova aliança Torras-Barangé, que'n direm? Que ens extranya l'actitut del gastat polític amb les seves evolucions, perque de bons principis acapdillaba el partit lliberal, pro com que'n va trobar un altre que també aspirava a director d'orquestra i no tenia cap més ideal que'l de mestre de batuta, amb les seves traces li va pendre la quefatura, es va tant indignar que's va convertir en el seu més gran enemic, traslluintse l'odi a tota mena de versions i fets que produïren gran expectació a la vila; al trobarse desamparat s'arreplagá al primer que li doná hospitalitat per a satisfer llurs passions polítiques; els odis s'acentuaren fins arribar a volguer-lo portar a la casa gran del saló de Sant Joan, de Barcelona, a seure a n'el banquet, i al trobarse tant encordillat torná a fer aigues subjectant-se a les pretensions del que l'havía destronat, donantse l'abraç de la prodigalitat.

El desenrotllament d'aquest concisat historial representa una serie d'altercats molt poc edificants per a la política que

representen i una indignitat per a seguir i associarse amb els que presenten programa després de no haver fet res.

¡El Papa ha mort!

Diumenge passat día 22 lliurá la seva ánima a Deu Sa Santedat Benet XV, el Papa de la Pau.

Per més que considerem a nostres lectors assabentats de tant trista nova, com a catòlics i en conseqüència convençuts acatadors de les ensenyances i disposicions pontificies al ensemps que fermos defensors de la autoritat Papal, ens creiem un deure de fer-ne memoria en el primer nombre de nostre periòdic que surt després de tant greu esdeuiment.

De sobres haurá hom llegit les notes biogràfiques que durant aquestos dies han vingut en la premsa mundial del gran Papa de la Pau, Sa Santedat Benet XV, en el mon Jaume Della Chiesa; per aquest motiu nosaltres en prescindirem; de dos fets però, ens permetem fer esment: un referent a casa nostra, altre a la perdurable memoria del gran Papa.

Quan vingué a Espanya nomenat Nunci Apostòlic en 1883 Monsenyor Rampolla, el sacerdot Della Chiesa, que contaba llavors 29 anys, fou designat per el càrrec de secretari de la Nunciatura passant a residir a Madrid on romangué del any 1883 al 1887; durant aquest temps el jove secretari aprengué la llengua castellana a la perfecció fins al punt de predicar en castellá a l'Esglesia de la Bona Sort, del carrer de Silva, quedant els que assistiren al sermó admirats de la facilitat i puresa amb que s'expresaba en aquella llengua. En 1909 essent ja Arquebisbe de Bolonia amb motiu de la Canonització de Sant Josep Oriol, Monsenyor Della Chiesa predicá en castellá en la ciutat Eterna un dels sermons del Tríduo.

Al regresar en 1887 a Roma Monsenyor Rampolla, nomenat Secretari d'Estat de Lleó XIII, l'acompanyá el Sr. Della Chiesa, passant per Barcelona hostatjantse al Palau Episcopal, contraient durant els pocs dies de sa estada en nostra ciutat, amistoses relacions amb alguns capitulars, coneixenses que sempre recordá.

L'altre fet a que volem referir-nos es que a la gran plaça de la Catedral, de Constantinoble, ha estat erigida fa poc una estatua del Papa Benet XV, amb aquesta dedicatòria al peu de la mateixa: «AL GRAN PONTIFEX—DE L'HORA TRÁGICA MUNDIAL—BENET XV—BENEFactor DELS POBLES—SENSE DISTINCIÓ DE NACIONALITATS NI DE RELIGIONS—EN PENYORA DE GRATITUT —L'ORIENT—1914-1919».

El monument,—únic que hi ha en tot l'imperi—ha estat costejat per totes les re-

presentacions dels pobles orientals, i en testimoni de reconeixement al Papa hi han volgut contribuir tots: el Soldá de Turquia, el Gran Rabi de Constantinoble, el virrei d'Egipte, el Patriarca armeni, els dignataris de la Esglesia grega, el cos diplomàtic, els hebreus, els protestants, etc., etc.

¡Deu tingui al Gran Papa en la seva gloria! lo que es piados esperer com a premi a les seves grans virtuts i preguem-li també de tot cor inspiri acert al Cónclave per al nomenament del successor de Benet XV.

Una informació

¿Haveu vist, amics lectors, l'informació que baix el títol de «El Día Gráfico en Granollers», pública aquest diari barceloní en la seva edició del dimecres día 25?

¿No? Es llástima, hi ha moltes fotografies de llocs i de persones que donen bó de mirar, i sobretot unes llegendes a sota dels retrats, que ja vos dic jo que debia quedar descansat el Sancho que va fer-les: Figureu-vos que sota la vera efigie d'en Juanitu n'hi ha una que'l compara amb en Castelar.

Al Quico li diu «El batallador adalid de las causas justas en el Congreso, diputado «verdad» por Granollers.

Al Paulino li diu gran señor. Al secretari Benjamín; del Pep, després de lamentarse de que no s'ha deixat retratar diu: *pero la personalidad del Sr. Barangé es harto conocida en las esferas de la industria, de la banca y de la política.* Te raó, Sr. Sancho, sobre tot en lo de la banca: es conceller del Banc de Granollers; i en lo de la política: ja torna a esser amic d'en Torras ¿qué vol més?

També hi ha els retrats d'en Palau i d'en Villá, al primer sols li diu *El culto Director Gerente del Banco de Granollers*, no debia saber que dir-li més, i al segon *El entusiasta presidente*, es veu que al arribar a aquestos ja havia agotat el repertori; ni es recodá que en Villá era cosí d'en Torras o sino ho haurien posat, ben segur.

Lo que'ns ha cridat molt l'atenció—i ho sentim de veres—es que no hi hagi els retrats del gran Camilo i el simpàtic Carlets, aquestos però, com en Pep, es que no s'ho devien deixar fer, per lo molt enfeinessats que están: l'un en coronar arbres, l'altre en repartir bonos de carn, gallina i llet.

¡Ah! ens ne descuidavem, sota la fotografia de la façana de la Casa de la Vila diu:

«Si en todas las Casas Comunales hispanas, flotase el espíritu de justiciera democracia de la de Granollers, el problema de administración local estaria resuelto; tales frutos ópimos dá».

Sens volguer criticar la literatura especial del Sr. Sancho,—doncs no es aquest nostre objecte,—referent a lo que en ses